

SZECSŐDI FERENC 70

**Szecsődi Ferenc (Budapest, 1954. június 14.)
Liszt Ferenc-díjas hegedűművész, tanár, érdemes és kiváló művész.**

I.

WINDHAGER ÁKOS SZECSŐDI FERENC HEGEDŰMŰVÉSZ¹

Szecsődi Ferenc zenekedvelő családba született 1954-ben. Apai nagynénje volt Szecsődi Irén, a világhírű szopránénekesnő, aki pályafutása során számos kortárs mű ősbemutatóját énekelte. Többek között Kodály- és Szokolay-felvételek őrzik hangját. Ferencsik János korának egyik legnagyobb énekeseként, legszebb hangú lírai szopránjaként jellemezte. Unokaöccse, sajnos, csak felvételekről ismerhette meg a legnagyobb sikereit.

A későbbi hegedűművész édesapja kottagrafikusként dolgozott, ennek következtében az összes kortárs zeneszerzőt jól ismerte. A kottagrafikus mesterség kifejezetten bonyolult és nehéz szakma, egy-egy igényesen előállított kotta szinte már művészi kivitelezést igényel. Az édesapa olyan hírnevet szerzett, hogy még külföldi kiadók is foglalkoztatták. Ennek egyik előnyét a későbbi hegedűművész is élvezte, mert így számos, akkoriban hazánkban beszerezhetetlen zeneműhöz is hozzájutott.

A család rendszeres vendégei közé tartozott Weiner Leó, aki elsőként figyelt fel rá. Weiner tanár úr állapította meg azt is, hogy abszolút hallással rendelkezik. A klasszikus zenei műveltség jegyében zongorázni írátták be, de oktatója a kezdet kezdetétől panaszkodott rá. Se az ujjrendeket nem tartotta be, sem a skálákat nem gyakorolta rendszeresen. Kötetlenül, belső indítatásból adott elő kis

¹ Forrás: [Szecsődi Ferenc | hegedűművész \(MMA\)](#)

darabokat, de ezzel is kivívta tanára neheztelését. Szülei, a sok tanács hatására a csepeli zeneiskola vonós tanszakára vitték át. A felkínált cselló helyett a hegedűt választotta, de kedve jó ideig abban sem telt. Ezekre az évekre, jóval később, így emlékezett vissza: „Ha valakit nagyon korán akarnak valamilyen szigorú munkára fogni, ma is azt tanácsolom: meg kell várni azt az időt, amikor magától szeretné elkezdni.”

A sors iróniája, hogy se a hegedülést, se a zongorázást nem hagyta abba, mert a zene vonzotta. Kitartása meghozta a sikerélményt, mert egy idő után a zeneiskolai hegedű-feladatokban meglátta a művészi kihívást, s elkezdte élvezni. Zongorázni pedig továbbra is kedvtelve ült le, s tudása egyre biztosabbá vált. Ma már, egyetemi tanárként számos esetben ő kíséri tanítványait a főtárgyórákon, esetenként vizsgákon, ritkán pedig hangversenyeken is. A legutóbbi alkalommal Csajkovszkij *Hegedűversenyének* zongorakíséretét játszotta el.

Weisz Lajosné indította el a hegedülés útján, majd a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában Bodonyi István tanár úr mellett vált hegedűssé és a Zeneakadémián Szücs Mihály révén bontakozott ki hegedűművészi hivatása. Még a konziban többször is eltanácsolták a pályáról, s szüleinek is azt javasolták, hogy vegyék ki a zeneoktatásból, mert „reménytelen eset”. Az indok általában az volt, hogy kicsinek tartották a kezét, hogy nem tartották elégségesnek a gyakorlását és muzikalitása ellenére sem játszott szépen. Bodonyi tanár úr azonban négy év alatt figyelmes pedagógiájával előcsalta belőle az igazi zenészt, aki a hangok urává vált. A Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolára így az elsők között vették fel.

A főiskolán több nagymestert is élőben hallhatott: Kovács Dénest, Tátrai Vilmost vagy Szász Dénest. Az esti hangversenyeken megcsodálhatta Ruha Istvánt, aki később barátságával is kitüntette. Akkoriban több esetben Budapesten járt Yehudi Menuhin és David Ojsztrah, akiknek játéka szintén ösztönzővé vált a számára. A zeneakadémiai évek során egy külföldi út nem várt meglepetéseként felismerte, hogy sokkal keményebb szakmai munkára van szüksége, ha az európai élvonalhoz akar tartozni. A számos példa, a külföldi élmények és Bodonyi tanár úr feltétlen bizalma végül meghozta az eredményét: 1977-es diplomahangversenyét akadémiai nagydíjjal értékelte a szigorú zsűri.

A diplomaszerezés évében Weninger Richárd professzor hívására és támogatásával került Szegedre a konzervatóriumba tanítani. Abban az évben kötött házasságot, és az ifjú párnak a munkahely szolgálati lakást is biztosított. A Tisza-parti városhoz mindvégig hű maradt, noha sokan és sokszor intették

arra, hogy csak a fővárosban lehet karriert építeni. Nem hallgatva sem a szírehangokra, sem a szibillai jóslatokra, tanítani kezdett és hosszú pályája során több száz növendéket juttatott el a magasabb szintű hegedűművészetéhez.

Művésztanárként a felsőfokú szegedi zenei oktatás teljes átalakulásában részt vett. Viccesen elmondhatja magáról, hogy bár 1977 óta ugyanabban a teremben tanít, mégis a negyedik munkahelyén dolgozik a hetedik megbízásában. 1977-ben a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Ének- és Zeneiskolai Tanárképző Intézet Szegedi Tagozatán kezdte meg pályafutását tanársegédként. 1985-ben előléptették adjunktussá. 1990-ben az intézmény átalakult, ekkor vette fel a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Szegedi Konzervatóriuma nevet, amelynek ettől az évtől docense volt. 1997-ben elnyerte a főiskolai tanári címet. A következő évben, 1998-ban az intézet átkerült a helyi egyetemhez, neve ekkortól a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti Konzervatóriuma lett. 2000-ben habilitált a Hubay-iskola témakörében. Ezzel együtt egyetemi tanárrá nevezték ki és megkezdte emlékezetes kamarazene tanszékvezetői tevékenységét is. 2003-ban ismét átalakult a munkahelye, így azóta az a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti Kara, amelyen a vonós tanszékvezető professzori posztját tölti be. 2014-ben pedig elfogadta Tóth Péter dékán úr felkérését és a dékánhelyettesi tisztség feladatát is elvállalta.

Tanártársaival és megannyi helyi muzsikussal immár négy évtizede dolgozik azon, hogy a város kulturális élete minél gazdagabb legyen, mert Vaszy Viktor és Vántus István távozta után rá és barátaira hárult a feladat, hogy Szeged Magyarország meghatározó zenei központja legyen. Kollegái közül kiemelkedik a Szegedi Szimfonikus Zenekar volt koncertmestere, Kosztándi István, akihez évtizedes barátság köti. Tevékenységüket méltatja, hogy évek óta sikeres a *Vántus István Kortárszenei napok* sorozata. Teljesítményüket az érti meg igazán, aki tudja, hogy a város mai napig nem rendelkezik jó akusztikájú hangversenyteremmel. A kezdetek viszontagságairól több riportban is beszámolt, amelyeket csak alátámaszt az, hogy Szeged másik híres művésze, Gregor József azonos tartalommal kritizálta az állapotokat. A jelen helyzetet az teszi reménytelivé, hogy a Zeneművészeti Kar felújítása során van esély egy jó akusztikájú előadóterem kialakítására.

A szegedi letelepedést kritizálók közül sokan vetették fel, hogy miért nem helyezkedett el egy professzionális szimfonikus vagy kamarazenekarban. Sosem vágyott azonban együttesbe, így összesen két esetben engedett az ilyen jellegű felkérésnek. Az egyik kivételt képezte a nyarankénti zenélés egy németországi kiségyüttesben, amely a szűkös anyagi helyzetén enyhített. Az Északi-tengerben

található kis szigeten huszonöt évig zenélt egy nyolcfős kamaragyűttesben. Pótolhatatlan tapasztalatot eredményezett ez a tevékenység, amelyet a kamarazene-tanítás során bőven tudott kamatoztatni. Emellett számos külföldi ismeretséget is tudott szerezni így, amiket kollegái és tanítványai támogatása érdekében később kamatoztatott.

A másik zenekari kitérő pedig a kiváló magyar muzsikusból, Bogár István nevéhez fűződik. Bogár, mint a Budapesti Strauss Zenekar karmestere, rá tudta venni mélységes muzikalitásával, hogy csatlakozzék az együtteshez koncertmesterként. Főként spanyol és francia útjaik során világhírű termekben (pl. Pleyel-terem, Zaragozai Auditórium) adhattak teltházás koncerteket. Végül, azonban hazatért és megmaradt szólista s kamarazenesz karrierje mellett.

Évtizedek óta együtt dolgozik Fekete Márta zongoraművésznővel, aki számos esetben mellette állt kamarapartnerként és barátként. Szintén hosszú évtizedekre nyúlik vissza Szentpéteri Gabriella zongoraművésznővel való közös zenélése is. Szervezésükben jött létre 1989-ben a Magyar Zongorás Trió, amelynek a harmadik tagja Rádi Ildikó csellóművésznő. A kamarazene manapság veszélybe került értékeit képviselve közvetítik Mozart, Beethoven és Svendsen darabjait.

Noha, az ország egyik legjelentősebb hangszeres tanára és bő évtizedig töltötte be a kamarazenei tanszékvezetői posztot, saját tanítványaival csak ritkán jutott ideje együtt játszani. Egyszer megkísérettette őt a vonósnégyes felállás is, de időhiányában mégsem tudták megszervezni. A kamarazenét azonban támogatja azzal is, hogy rendszeresen készít átiratokat saját maga és tanítványai számára. Kiemelkednek ezek közül a növendékeiből álló Szegedi Hegedűegyüttes részére hangszerelt darabok.

1982-ben sikerült a szakma figyelmét újra felhívnia magára, amikor a Budapesti Muzsikuszórumon vidéki művészként fellépett. A meghívások sora követte sikerét. 1984-ben elnyerte a Cziffra Alapítvány nagydíját, amelynek következtében több hazai és külföldi koncerten is felléphetett. Itt ismerkedett meg egyik későbbi kamarapartnerével, Kassai István zongoraművésszel. Az alapítványnak köszönhetően neve végképp rögzült a koncertlátogatók és a hangversenyrendezők fejében.

A szakma elismerését is kivívta, szerencsére, időben, így minden díjból, kitüntetésből erőt tudott meríteni a további időszakra. 1987-ben a Magyar Rádió művészeti díját kapta meg, amelyet kárpótlásnak érzett azok után, hogy az intézmény számos korábbi versenyén nem találkozott támogató zsűrivel. 1992-ben az év legjobb előadóművészeinek választották. A következő esztendőben kapta meg a hazai zenészvilág egyik kultikus középdíját, a Liszt Ferenc-díjat.

Kamarazenészi és -tanári tevékenységét 1996-ban Weiner Leó-díjjal köszönték meg az illetékesek. 2009-ben pedig a Magyar Köztársaság Érdemes művésze címet vehette át Sólyom Lászlótól.

Mivel volt ideje felkészülni a hírnévre, fel tudta építeni saját repertoárját. Mikor harmincévesen kinyíltak előtte a legjelentősebb európai koncerthelyszínek, már a hegedűirodalom java az ujjában volt. Így tudta kielégíteni a sok felkérést a koncertező művészre jellemző összeroppanás nélkül. Voltak olyan évek, amikor 55-60 fellépést vállalt, azaz minden héten legalább egy estén zenélt. Megérzéseire hallgatva válogatta ki a következő darabot, s mára több, mint ötven versenymű előadásával büszkélkedhet. A közkedvelt Bach-, Beethoven- és Brahms hegedűversenyeken túl számos ritkaságot is megismertetett a közönséggel, pl. Locatelli-, Brahms- és Viuextemps kamaramuzsikája tűnik kiemelkedni a hatalmas repertoárból.

Kortárs magyar zeneszerzőkkel is jó kapcsolatot ápolt, részben családi örökségként, részben előadóművészi kötelességként. Durkó Zsolt barátságát bizonyítja, hogy két művet is neki írt, így az 1979-es *Refréneket* és az 1993-as *Hegedűversenyt*. Kocsár Miklóst, Patachich Ivánt, Huszár Lajost és Rózsa Pált is meghihlette hegedűhangja, s versenyművüket neki ajánlották. Szívesen vett részt Balassa Sándor szerzői estjén éppenúgy, mint Szöllősy András, továbbá Bozay Attila emlékkoncertjén. Fiatalabb pályatársak és kollégák is kellő feladattal látják el, így például szoros együttműködése alakult ki Tóth Péterrel, akinek több darabját is műsoron tartja: pl. *Lacrymae*, *Rapszódia*, *Balkán concertante*, vagy a *Duo concertante két hegedűre*.

Sokáig játszott itthon elérhető, jó minőségű, de átlagosnak mondható hangszeren, majd 1992-ben Ruha Istvántól megvette az egyik cremonai mesterhegedűjét. Később jó munkakapcsolatot alakított ki két nagyszerű hangszerész-mesterrel (Kemény Zsombor és Székely Márton), akiknek remekein játszik. Annak idején, Ruha István barátsággal és mesteri figyelmességgel adta át neki a hegedűt, azóta azonban már ő az, aki tanítványainak hegedűt szerez.

Az első felvételt 1991-ben készítette el, akkor Erkel- és Hubay-darabokat rögzített. Egy későbbi lemezen Durkó Zsolt kifejezetten nehéz zenekari szólamokat tartalmazó *Hegedűversenyt* játszotta a Magyar Rádiózenekarral Vásáry Tamás vezényletével. A CD különlegességét az adja, hogy a felvétel a darab harmadik élő előadásán készült. A két első előadás nem hozta meg a várva várt sikert, Vásáry vezényletével azonban zajos tetszést aratott. Ennek kapcsán jegyezte meg az előadó egy későbbi interjúban, hogy az élő koncertek felvételeit sokkal jobban szereti, mint a steril stúdióbelieket.

Lemezei sorából kiemelkedik a Hubay-sorozata. A Naxos megbízásából Kassai Istvánnal játszották fel Hubay összes hegedűt tartalmazó kamarazenéjét. A tizenhárom-lemezes sorozatot 1996-ban indították el és 2009-ben fejezték be. Bartókon és Kodályon kívül ilyen mérvű tudatos és rendszerező összkiadás egyetlen magyar szerző esetében sem történt. Ráadásul, világszenzáció, hogy egyetlen szerző életművéből a két művész ilyen magas számú lemezt adott ki. A sorozat kifejezetten szép kritikákat kapott, különösen a külföldi (főleg a francia és német) szaklapok tekintettek rájuk etalonként. Jelentősebb méltatásai közül is kiemelkedik az azóta szlogenné vált „A magyar Paganini” aposztrofálás, ahogy például a *Zürichsee Zeitung* kritikusa említette. Szerencsére érzékeny magyar kritikusok is felfigyeltek a felvételekre, pl. Hollós Máté, Kerényi Mária és Pándi Marianne. A komolyzenei rádiók Nyugat-Európában rendszeresen játszanak róla tételeket, sőt olykor a Bartók Rádió *Notturmo* műsorában is feltűnt pár közülük.

A zenetörténészek az 1970-es évek óta már ki merték mondani, hogy Hubay Jenő zeneszerző életművének elutasítása politikai tévedés volt. Ennek ellenére senki sem vette a bátorságot, hogy a szerzővel behatóan foglalkozzon. Még 1987-ben is féltették a hegedűművészt attól, hogy Hubayval foglalkozzon. Jól látszik a hagyományos iskolán felnőtt zenekritikusi beidegződés abból, ahogy az *Ara Pacis* kantátát tárgyalták. Hiába aratott teljes közönségsikert a mű, a kritikusok leginkább fanyalogtak.

A magyar hegedűiskola megalapítóját így olykor kalandos és ártó fuvallatok között lehetett felfedezni. Kezdetől tagja volt a Hubay Társaságnak, amelynek 2005 óta az elnöke. A Hubay Társaság céljai között a teljes életmű gondozása csak az egyik. Ennek jegyében 2001 óta a névadó születésnapján hegedűs találkozók tartanak. Másik, s jelenleg sokkal hangsúlyosabb feladat a gyökerek és az új hajtások ápolása, azaz az idős művészek és a fiatal tanítványok támogatása. Felsorolni is hosszú lenne, hogy mennyi nagynevű muzsikusként rendeztek már tisztelő, ünnepi estét. A hosszú névsorból álljon itt csak néhány: Répássy Györgyi, Bodonyi István, Pallagi János, Vermes Mária, Konrád György, Dénes László, Komlós Péter vagy éppen Kern István. A fiatal tehetségeknek pedig a verseny megmérettetésén túl, esetenként ösztöndíjat tudnak adni, vagy mesterhegedűt, a már említett két hangszerész remekei közül.

Szintén Hubay szellemi örökségét ápolják azzal a törekvéssel, hogy a vidéki zeneiskolai tanárok számára is rendeznek versenyt. Így 2016. március 12-én, Hubay Jenő halálának évfordulóján rendezték meg az első ilyen jellegű eseményt, de olyan nagy volt iránta az érdeklődés, hogy már a folytatást szervezik. A magyar hegedűiskola hagyományait ápolják a már 1992-ben

elindított Mester és tanítványa koncertsorozattal, ahol népes számú tanítvány léphetett művésztanáraival egy dobogóra. Az új magyar mesterhangszereket bemutató esteken minden darabot másik hegedűn játszanak a résztvevők. A 2006-ban elindított sorozat soron következő részét 2008-ban már a Duna Televízió is közvetítette.

Hubay szellemi örököséiként tehát anyagi és művészi támogatással fordulnak az új és az idős nemzedékek felé. Habilitációjának is és az MMA székházában előadásának is *A világhírű Hubay hegedűiskola titka* volt a témaköre.

Szecsődi Ferenc Európa-szerte ismert hegedűművész, a Magyar Zongorás Trió tagja, Hubay Jenő szellemi örökségének gondozója, de ezekkel együtt és ezeken túl: tanár. Közel negyven éve oktat, tanít és nevel. A tanításban öröme telik, s növendékei is szeretnek hozzá járni, mert a muzikalitást igyekeznek bennük felszabadítani, a belső zenei örömet segíti felszínre jönni. Tanítványai közül a riportokban a következőket említette meg: Farkas Erzsébetet, Faragó Márkot, Szirtes Edinát, Sztathatosz Sebestyént, Szűcs Mátét, valamint a BBC Szimfonikus Zenekar művészt: Várnagy Katalint.

II.

„EMBERI KAPCSOLAT NÉLKÜL NEM LEHET TANÍTANI” SZECSŐDI FERENC HEGEDŰMŰVÉSZ A MAGYAR HANGSZERKÉSZÍTŐK REMEKEIRŐL, A NAGYOBB TÜRELEMRŐL ÉS A PÉLDAMUTATÁSRÓL

Létezik-e még egy olyan tárgy, mint a hangszer, ami önmagában is műalkotás, ám amint elkészül, rögtön egy másik művészeti ág szolgálatába áll? Kortárs vonóshangszer kiállítással nyílik meg *A magyar hegedű ünnepe* 2024. június 22-én délelőtt az MMA székházában, a Pesti Vigadóban. A nyaranként sikerrel megrendezett, kétnapos ösztönművészeti esemény idén összekapcsolódik [Szecsődi Ferenc](#) hetvenedik születésnapjára ünneplésével.

– *Hangszerkiállítással kezdődik A magyar hegedű ünnepe a Pesti Vigadóban. Jó tapasztalatai vannak a hazai vonós hangszerkészítő műhelyekkel?*

– Sokféle hegedűn játszottam, mire rátaláltam az igazira. Az évek során kialakult bennem egy kép a kínálatról: az egyik kicsi, a másik nagy, különben is

időjárásfüggő, hogyan szólal meg... Aztán találkoztam Székely Márton hangszerkészítő mester remekműveivel, és rögtön tudtam, hogy tőle szeretnék mesterhegedűt. Nemzetközi kamarazenekari fesztiválon szerepeltem először az új hangszeremmel, a résztvevők körülálltak, úgy találgatták, micsoda kvalitásos olasz hegedűn játszom – nem akarták elhinni, hogy vadonatúj és magyar. Később megismertem több magyar hegedűkészítő mester alkotását, és látva, milyen világszínvonalú munkát végeznek, kipattant az ötlet a fejből: mi lenne, ha kiállítanánk e remekműveket, és a megnyitón, koncert keretében más-más hegedűn szólaltatnák meg minden műsorszámot. Addig ilyen még nem volt. Az első, kiállítással egybekötött hangversenynek a Régi Zeneakadémia adott otthont 2008-ban. Hatalmas sikert arattunk. Onnantól nem volt megállás: következő évben a *Mesterhangszerek mesterkézben* című koncertet a Duna Televízió jóvoltából az egész világ láthatta. Pár évvel később már a Magyar Művészeti Akadémia tagjaként vettem fel, hogy *A magyar hegedű ünnepét* kiterjesztenék az irodalomra, a képzőművészetre, a gasztronómiára is. Az egyik legsikeresebb összművészeti rendezvénysorozatunk kerekedett belőle a Vigadóban.

– *A hegedű volt az első hangszere?*

– Zongorával kezdtem, de eltanácsoltak azzal a summás megállapítással, hogy soha nem lesz belőlem zenész. Pedig zenepártoló családból jöttem, nagynéném, *Szecsődi Irén* az Operaház örökös tagja, és „minden idők legszebb hangú Csocsoszánja” – nyilatkozta róla *Ferencsik János*.

– *Abszolút hallása van, ezt Weiner Leó állapította meg gyerekkorában, családi vendégség alkalmával.*

– Csakhogy mindent hallás után játszottam... Nem tudtak megfegyvelmezni. Talán, ha nagyobb türelemmel fordultak volna felém, hiszen még csak ötéves voltam. Ezért is ajánlom, hogy érdemes várni a zenetanulással nyolcéves korig. Akkorra már megedződik a gyerek. A szüleimnek csak annyit mondtak, hogy felejtsek el a zongorát, mert teljesen kezelhetetlen vagyok, de a vonós hangszer: na, az majd fegyelemre nevel! Így kerültünk a csepeli zeneiskolába, ahol az igazgatónő rám nézett – sovány, beteges kisgyerek voltam –: „A csellót úgyse bírná el, legyen hegedű” – mondta. Meglehetősen nehezen indult a zenetanulásom, még tizennégy évesen is az utolsó helyen csusszantam be a Bartók konziba. Az volt a szerencsém, hogy ott *Bodonyi István* tanár úrhoz kerültem, aki fölismerte a bennem rejlő lehetőséget, és aprólékosan, szisztematikusan kezdett velem foglalkozni. Nem engedte, hogy a többi tanár beleszóljon a nevelésembe, mert folyton azt hallotta tőlük, hogy már megint az udvaron focizok, már megint a lányokkal találkozgatok, megint nem gyakorlok eleget... Bodonyi erre azt válaszolta, hogy a sport kitartásra nevel, a lányok pedig az érzelmi fejlődésben segítenek.

– *Milyen bölcs ember volt.*

– Bölcs, és csodálatos mester, neki köszönhetem, hogy végül első helyen kerültem be a Zeneakadémiára.

– *Nagyon hamar a másik oldalon találta magát: tanárként, Szegeden, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán. Huszonhárom évesen volt valami elképzelése arról, hogyan válhat maga is mesterré?*

– Amikor a zeneakadémiai felvételin megkérdezték tőlem, mivel szeretnék majd foglalkozni, tizennyolc évesen azonnal rávágtam, hogy tanítással, ez minden vágyam. Kovács Dénes rektor úr persze elcsodálkozott, mert a felvételizők többsége világhírű szólistának készül. Őszintén mondom: én erre születtem, nekem a tanítás az életem. Átadni a következő generációknak szeretett mestereim szellemi örökségét. Ahogy lediplomáztam, rögtön Szegedre kerültem, és azóta is ott vagyok. Negyvenhét éve tanítok ugyanazon a munkahelyen – csak az intézmény neve változott az évek során.

– *Mi a titka?*

– Beleérző képesség nélkül ez nem menne, és kell hozzá egy nagy adag szeretet is a növendékek irányába. Emberi kapcsolat nélkül ugyanis nem lehet tanítani. Az igazság az, hogy én nagyon jóban vagyok a növendékeimmel, miközben a világ legszigorúbb tanára is vagyok. A kedvességem, az együttérzésem nem jelenti azt, hogy szakmailag elnéző lennék. Év elején megbeszéljük a teendőket, hogy a tanítványnak pontosnak, felkészültnek kell lennie, és készen kell állnia a vizsga vagy a szereplés előtt már egy hónappal. Így nem érhet meglepetés. Ezért nem is izgulok fölöslegesen, hiszen pontosan tudom, hol tart a növendék. Amit a mestereimtől tanultam, azt adom tovább módszerességben, alaposságban, példamutatásban. A világhírű elődök működését tanulmányozva értettem meg: nem véletlen, hogy a Hubay-növendékek idős korukra is megőrizték a szellemi és fizikai frissességüket, tökéletes technikával rendelkeztek ugyanis, és nem görcsöltek állandóan, nem volt lelki problémájuk, ha ki kellett állni koncertezni. A biztos hangszertudás önbizalmat ad. Ezt tapasztalom hetvenévesen is: nekem a teljes repertoár a fejemben van, bármit eljátszok itt helyben. Ha pedig a növendék hibázik, abban a pillanatban hallom, mi az, amiben segíthetek. És ott állok mögötte mindig. A növendékeim tudják, hogy számíthatnak rám.

– *Hetvenedik születésnapja alkalmából kivel lép színpadra a Mester és tanítványai című hangversenyen június 22-én délután a Pesti Vigadóban?*

– *Fejes Tamás* az egyik első tanítványom, aki most a Skót Királyi Zenekar koncertmestere. Édesapja, *Fejes Antal* gordonkatanár az MMA zenepedagógiai díját vehette át tavaly. Mellettük fellép az egyik legkiválóbb tanítványom, *Sztathatosz Sebestyén* nemzetközi versenygyőztes hegedűművész

is, és több növendék: *Brezovszki Gergő*, *Somogyi Kinga*, *Ürmös Alexandra*. A szervezés és az időkorlátok nem tették lehetővé az együtt muzsikálást sok kedves tanítvánnyal – *Szűcs Máté* például a világ egyik legkeresettebb előadóművésze, *Várnagy Katalin* pedig a Londoni Filharmonikusok koncertmestere. *Szirtes Edina Mókust* pici lány kora óta, tizenkét éven át tanítottam, *Pécsiné Pánczél Mária*ra, a szegedi Király-König Péter Zeneiskola vonós tanszak vezetőjére szintén nagyon büszke vagyok, mert igazi tanáregyéniség vált belőle.

– *Megint csak az oktatás szerepét hangsúlyozza. Az sem téríthette el a tanári pályától, hogy 1984-ben elnyerte a Cziffra Alapítvány nagydíját, amelynek következtében szólóművészként is megismerték a nevét itthon és a nagyvilágban?*

– A Cziffra-verseny a Jóisten ajándéka volt, mert a jelentkezésnél kiderült, hogy harminc év a korhatár, és én éppen harminc voltam. Elmentem, és megnyertem. Aztán jöttek a felkérések sorra. [Kassai István](#) zongoraművész is megkeresett azzal az ötlettel, hogy vegyük lemezre a nagy magyar hegedűiskola képviselőinek műveit. Elsőként Erkel- és Hubay-darabokat rögzítettünk 1991-ben. A Hungarotonnál jelent meg a *Hubay Jenő-összkiadás*, összesen tizenhárom CD, ami világcsúcs a maga nemében! Amikor tizenöt év munka után befejeztük, és az utolsó hang is elhangzott a stúdióban, a zenei rendező csak annyit mondott: „Hát, vége, gyerekek!”

– *Mit érzett akkor?*

– Az égvilágon semmit, mert már ott volt a fejemben a soron következő feladat! Tudtam, hogy jön a következő, úgyhogy szaladtam a vonathoz. Amikor harmincévesen elindult a pályám Szegeden, nagyon hamar rám fogták, hogy „a Szecsődi: virtuóz hegedűs!” Aztán megtalálták a kortárs zeneszerzők is – összesen hét hegedűversenyt mutattam be –, akkor meg azt mondták: „Szecsődi a kortárs zene apostola”, ami persze eleve gyanús, mert a kortárs zenébe, ugye, minden belefér. Később én lettem „a Hubay-specialista”, hiszen rengeteg programot összeállítottam a világhírű hegedűművész, zeneszerző és pedagógus életművéből.

– *Repertoárja is igen széles, ráadásul nagyon sokféle műfajban játszik. A magyar hegedű ünnepén, június 23-án délelőtt elhangzik az egyedülálló műfajú, Egy szerelem története című zenés bolondozása. Mire számíthatunk?*

– Kitaláltam egy romantikus történetet, a zenei betétszámokat a *Benedekfi* testvérekkel – Istvánnal és Zoltánnal – játszom. De nem árulom el a poént, legyen meglepetés a közönségnek! Az előadás mottója: „Akinek humora van, az mindent elérhet. Akinek nincs, az mindenre képes.”

Tóth Ida/MMA

Fotó: Nyirő Simon

III.

SZECSÓDI FERENC HUNGAROTON FELVÉTELEIBŐL

[Une conte \(Mese\) Op.15. No. 1 \(3:48\)](#)

[Variations on a Hungarian Song \(14:23\)](#)

[Deux Mélodies de J. Massenet Op. 3 No 2 Crépuscule. Allegretto \(1:34\)](#)

[Pensée triste. Andante sostenuto Op. 74. No 1 \(2:34\)](#)

[Scherzo Op. 80: Allegro - Andante - Tempo I. \(5:30\)](#)

[Mosaïque - 10 Morceaux Op. 49 No. 1 Souvenir \(3:17\)](#)

[G. F. Händel: Larghetto. Con moto espressione \(3:51\)](#)

[May Song \(Op.37 No. 1\) \(2:43\)](#)

[Fantaisie hongroise / Magyar fantázia Op.1 \(11:26\)](#)

1. Arioso - Trois morceaux (Három darab) Op.10 (3:05)

Cinq morceaux op.51: 1. Sicilienne. Allegretto con moto (3:45)

TELJES LEJÁTSZÁSI LISTA MEGTEKINTÉSE (19 video)

[Variationen über ein ungarisches Thema für Violine allein \(Variációk egy magyar témára... \(9:31\)](#)

IV.

**SZECSDÓDI FERENC HEGEDŰMŰVÉSZ PROFESSOR EMERITUS
CÍMET KAPOTT**

A Szegedi Tudományegyetem Bartók Béla Művészeti Kar ünnepélyes keretek között adományozta a Professor Emeritus címet Szecsődi Ferencnek, a neves hegedűművésznek és pedagógusnak.

Az elismerés, amelyet a Bartók Béla Művészeti Kar diplomaosztó ünnepségén Dr. Nátyi Róbert, a Kar dékánja nyújtott át, Szecsődi Ferenc több évtizedes kiemelkedő művészi és oktatói munkásságát ismeri el.

A Szegedi Tudományegyetem Szenátusa Professor Emeritus kitüntető címet adományoz az oktatásban és kutatásban odaadó felelősségérzettel tevékenykedő oktatóinak, akik maradandó eredményeikkel, valamint a fiatal oktatók-kutatók támogatásával és a tehetséggondozásban végzett tevékenységükkel nemzedékek számára szolgálnak példaként.

Szecsődi Ferenc hegedűművész, a magyar zenei élet kiemelkedő alakja, oktatói tevékenységét 1977-ben a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola Szegedi Tagozatán kezdte, mely az intézményi átalakulást követően mint SZTE Zeneművészeti Kar, majd SZTE Bartók Béla Művészeti Kar néven azóta is egyetlen munkahelye. Oktatói munkáját 2000-ben habilitált egyetemi tanári cím odaítélésével ismerték el, 2012 óta a Magyar Művészeti Akadémia rendes tagja, megkapta a Liszt-díjat és a Magyar Érdemrend tisztikeresztjét is. Munkásságát nemcsak Magyarországon, hanem nemzetközi szinten is elismerik, ami

hozzájárul a magyar zenei kultúra népszerűsítéséhez világszerte. Pályafutása során a világ számos rangos koncerttermében lépett fel.

Szecsődi Ferenc nemcsak előadóként, hanem pedagógusként is maradandót alkotott. Oktatási tevékenységét Weiner és Klebelsberg díjjal ismerték el. Karunkon évtizedek óta oktat, ahol számos tehetséges fiatal hegedűművész nevelkedett az ő irányítása alatt. Nagy hangsúlyt fektet az egyéni tehetségek fejlesztésére és a klasszikus zenei hagyományok ápolására. Személye jelentős szerepet játszik a toborzás területén, számos jelentkező választja a Bartók Béla Művészeti Kar valamennyi képzési szintjének hegedű szakirányát. Számos végzett hallgatója koncertezik vagy tanít országszerte és külföldön, ezzel öregbítve a Bartók Béla Művészeti Kar nevét. Több évig a Vonós Tanszék tanszékvezetői tisztségét is betöltötte, valamint általános dékánhelyettesként hozzájárult a Kar magas színvonalú működéséhez. A Karon induló Bartók Béla Doktori Iskolában elengedhetetlen a professzori jelenléte.

Szecsődi professzor tehát nemcsak kiváló művész, hanem inspiráló tanár és mentor is, akinek hatása generációkon átível. Az SZTE BBMK büszke arra, hogy Szecsődi Ferenc munkásságát elismerve immár a Professor Emeritusok rangos sorába emelkedhetett. Ezzel az elismeréssel nemcsak az ő személyes teljesítményét, hanem a zenei oktatás és művészet iránti elkötelezettségét is ünnepeljük.

